

Vi har i årets løb fået adskillige donationer fra flere institutioner og private, som er indgået i de i alt fire forsendelser, som i løbet af det sidste år er sendt til Letland nærmere betegnet til området omkring Daugavpils specielt til Ilukste.

Ofte er der problemer i forbindelsen med at hente effekterne, især når giveren befinder sig længere væk fra Haderslev. Et godt eksempel herpå kunne være, da vi fik en henvendelse fra 3F i København. Det var endnu i Knud Olav's "regeringstid", så det klarede han naturligvis i fin stil, således at forstå, at det lykkedes ham at få giveren til at arrangere og betale for transporten til Haderslev. Og så var der jo blot opgaven at være der med tilstrækkeligt mandskab til aflæsningen. Jeg vil også lige nævne, at det drejede sig om 103 stole med rødt vævet stof, hvorpå man ikke kunne se noget nævneværdigt slid samt 50 tomands borde, som alle havde stået i giverens undervisnings lokaler.

Et andet eksempel:

Et Esbjerg firma ved navn Zebra leverede os i alt 18 fyldte paller indeholdende møbler til børnehaver. Det bestod af stole, borde og reoler, desværre viste der sig nogle mangler ved møblerne, så vi var nødt til at skille os af med en del defekte ting bl. a. en hel del af reolerne. Også her betalte firmaet selv forsendelsen, hvilket jo gør modtagelsen meget lettere.

En anden donation, som gjorde indtryk, kom fra et advokatfirma i Kolding. Her måtte vi som mange gange tidligere låne den røde lastbil hos Beredskabet i Haderslev. Da vi ankom blev vi præsenteret for 7 skriveborde med tilhørende skuffesektioner på hjul og reoler alt yderst velholdt og i en smuk træsort, måske var der tale om mahogni, men umiddelbart kunne vi ikke få bordene ud gennem dørene, så bordene måtte vi skille ad først, og det var jeg ikke belavet på, hvad angik værktøjer, så vi måtte nøjes med, hvad advokaten kunne frembringe, men det lod sig dog gøre. (det var for mig en lærestreg, vi vil fremover have et passende sæt værktøj med). Til sidst bad advokaten mig om at gå med ned i kælderen, for der havde han et conferencebord, som vi da også gerne måtte få. Jeg blev meget overrasket over at se det meget store og flotte bord, (i første omgang troede jeg der var tale om et Piet Hein bord p. gr. a. bordets facon og den måde benene var monteret på), men advokaten vil altså af med bordet. Vi fik det også efter nogen besvær bakset ud af huset. Jeg vil lige nævne, at jeg senere kontaktede firmaet, som i sin tid havde fremstillet bordet. Jeg foregav at jeg var interesseret i at få lavet et tilsvarende bord, og ville gerne have oplyst en ca. pris, og for nu at gøre historien kort ville prisen blive et sted imellem 45 og 50.000 Kr. Altså kan I høre at der ofte er tale om meget smukke og velholdte effekter, som bliver sendt til Letland.

Vi har i det forløbne år sendt fire forsendelser til Letland.

I marts, juni, oktober og december.

Hver gang en fuldt lastet 93 m³ stor container.

Læsningen foregår, som de fleste af jer allerede ved, en onsdag, således at containeren kan komme med skib fra Aabenraa om fredagen. Vi mødes ca. 10 personer klokken ni om formiddagen i Dyringværk, og så går det løs med pakning af sager fra dette lager. Klokken ca. 12.30 bliver containeren afhentet af chaufføren, dersom hans planlægning, stedsans og vovemod til at køre op fra lageret tillader det. Ofte må vi desværre opleve, at det trækker betydeligt længere ud, og det til trods for, at vi hver gang påpeger det meget uheldige i situationen, især for det frivillige mandskab, som har stillet sig til rådighed for opgaven. Men altså henpå eftermiddagen køres containeren til Agerskov, hvor den så bliver efter læsset. Vi er som regel færdige og på vej til Haderslev ved fem-tiden. Der er, som I kan forstå, tale om en lang og hård arbejdsdag for holdet. Dette og indsatsen i øvrigt med at hjemskaffe effekterne og vagter ved indleveringsdagene i Dyringværk, vil jeg benytte denne lejlighed til at takke hele holdet bag Letlandsgruppen for. Uden jeres indsats var der slet ingen forsendelser til Letland fra denne forening.

I løbet af de første måneder i dette år har vi fået sat belysning op i Dyringkær. Så nu kan vi både vinter og sommer og i aften- og dagtimerne både pakke og læsse, lige når det passer os. Det skyldes bl. a., at man i kommunalt regi var kommet i besiddelse af en del lysstofsamaturer, som vi fik lov til tilegne os nogle af. Der blev med hjælp fra en ”venlig og villig elektriker” opsat i alt 6 amatører, et i hvert af vore sektioner i hallen. Det skal nok vise sig i fremtidige situationer at være os til stor hjælp. Samtidig fik vi også sat en stikkontakt op i vores område, således at vi er fri for at trække de lange ledninger, som vi førhen har benyttet os af.

Sidst i november måned altså mellem de to sidste forsendelser i henholdsvis oktober og december rejste Bent Brønning og jeg til Letland for ved selvsyn at konstatere, hvor de forskellige effekter var havnet. Vi besøgte som sædvanligt Skaidrite Davne, som er leder af Røde Kors centret i Illukste og vores tolk Iveta Megne. På samme måde som ved tidligere besøg blev vi fragtet rundt til et stort antal institutioner og private hjem for at gense nogle af de effekter, som var blevet sent derover. Bent og jeg havde nogle gode dage i Illukste og omegn, selvom vi var i gang fra tidlig morgen til sen aften hver dag. Om aftenen når vi endelig kunne komme til sengs sov vi godt bl. a. på grund af de mange indtryk fra dagen, som ikke altid var lige spændende, idet vi blev præsenteret for megen elendighed, som gjorde stor indtryk på os begge. Ofte måtte vi gennemdrøfte oplevelserne om aftenen, inden vi gik til sengs. Vi mødte adskillige borgmestre, ledende embedsmænd- og kvinder samt socialarbejdere ligeledes af begge køn. Alle takkede de i varme vendinger for hjælpen og forsikrede os om, at der var stort behov for fortsat hjælp fra vores forening. Vi fik også klare aftaler om, at når de i fremtiden kom så vidt i udviklingen, at de selv kunne klare opgaverne, så ville de sige til i god tid, så vi kunne indstille forsendelserne til dem. Dette sidste er ikke det mindst vigtige at få sat på plads. Dernæst fik vi, hvad vi kan kalde ønskesedler med hjem fra de enkelte institutioner og kommuner. Som alle, der har været i Letland i forbindelse med arbejdet i vores forening, ved, så er der et stort problem undervejs rundt til de enkelte kommuner og rådhus. Vi bliver beværtet i den helt store stil, så vi er nødt til at takke nej nogle steder og andre steder tage forsigtigt til de mange retter, især på et område måtte vi af og til sætte hælene hårdt i, nemlig med hensyn til udskænkningen af vodka, som i øvrigt hvad angår de rigtige mærker slet ikke smager så dårligt, men det er jo den eneste måde, hvorpå de mener, at de kan sige tak til os på. (Her tænker jeg naturligvis på de mange retter).

Der er ingen af de tilstede værende, som kan være i tvivl om den store indsats, som Knud Olav Knudsen har ydet i dette arbejde gennem de sidste mange år. Derfor kan det heller ikke være nogen overraskelse, at det har været ”nogen af en opgave” at forsøge at gøre ham dette efter. Jeg ved, at det heller ikke er lykkedes til fulde, og derfor har Letlandsgruppen været samlet for om muligt i fællesskab at deles om de forskellige opgaver. Jeg mener, at vi nåede til et resultat, som vi hver især kan overkomme, selv om jeg stadigvæk har nogle hængepartier, som skal gøres færdige. Vi har nu en ordning, som vi må forsøge at gennemføre og som vi på et senere tidspunkt eventuelt kan evaluere. Jeg vil ved denne lejlighed gerne slå til lyd for, at alle i foreningen undersøger om man har bekendte eller venner, som kunne tænkes at ville deltage aktivt i vores gruppe. Specielt kunne det være dejligt med nogle yngre kræfter, da gruppens medlemmer alle er omkring de halvfjerds og som man siger: ”Vi blive jo ikke yngre”!

Tanker angående andre ”nye tiltag”! - - Det kan jo være, at der ikke er så lang tid til, at man kan selv i både Letland og Rumænien. ”Hvad gør vi så ???” Er det Ukraine eller er det Hvide Rusland, er det der de næste opgaver ligger ??? Vi skal måske sondere mulighederne sådan lidt i god tid ?? Jeg ved det ikke, men det kan vi jo også overlade til andre, altså de som med tiden tager over???? De første år bliver det i hvert tilfælde ikke nogen ændringer i Letland, så vidt jeg kan se, men det er måske noget, som skal overvejes !!?!?

Til slut vil jeg nævne den sidste rapport fra Letland, altså den fra november/december sidste år, som Bent Brønning er forfatter til, og som indeholder mere detaljerede betragtninger om nogle af de spørgsmål, som jeg her ganske kort har været inde på. I øvrigt synes jeg den giver dels et godt indtryk af vores oplevelser på turen og dels et fint billede af forholdene i Letland, som de tager sig ud netop nu. Rapporten er lagt ud på vores hjemmeside, og er på denne måde til helt fri læsning. Ligeledes er jeg enig med vores formand i de overvejelser, som han gør sig i indlægget på bagsiden af dagsordenen til mødet i aften. Det gælder først og fremmest, når han nævner det forsat store behov, som der er både i Rumænien og Letland, men også angående de manglende hænder til indsamling, pakning og læsning af godset, som bliver sendt af sted.